

LA FARGA

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Quid Prodest

Nadal

2

I VA HABITAR ENTRE NOSALTRES

La Farga en la Vida Quotidiana

OBJECTIU GENERAL

Ajudar les persones, comunitats i organismes a prendre consciència del moment que vivim, revifar l'experiència del Foc i créixer en l'ardor missioner seguint la metodologia de la Farga.

QUID PRODEST - 2011

PATRIS MEI - 2012

CARITAS CHRISTI - 2013

SPIRITUS DOMINI - 2014

OBJECTIUS DE L'ETAPA QUID PRODEST

- Suscitar una actitud d'autenticitat i de recerca de la voluntat de Déu en la pròpia vida tenint en compte el moment que cada un està vivint.
- Rellegir serenament la pròpia història i discernir-la a la llum de la Paraula de Déu.
- Aprendre a identificar les pròpies ferides per viure un procés de sanació.
- Recuperar l'alegria de ser claretià.
- Concretar la recerca d'una nova resposta a la crida de Déu en esperit de conversió, a la llum del *Quid Prodest* claretià.

- 1 El més important és esperar (Advent)
- 2 **I va habitar entre nosaltres (Nadal)**
- 3 Cridats a ser fills (Temps Ordinari I)
- 4 En camí vers la Pasqua (Quaresma)
- 5 La vida nova en Crist (Pasqua)
- 6 Seguidors de Crist com Claret (Temps Ordinari II)
- 7 Testimonis enmig del món (Temps Ordinari III)
- 8 Nascuts per estimar (Temps Ordinari IV)
- 9 Fent camí (Temps Ordinari V)

1. Partint de la vida

Avui és Nadal. Potser al teu voltant tot està ple d'ornaments nadalencs de múltiples colors i d'expressions de Bon Nadal, etc. Potser la gent del teu entorn va començar tots aquests preparatius abans que acabés novembre. Els anuncis comercials dels mitjans de comunicació poden haver alterat el significat genuí d'aquesta festivitat. Potser recordis l'alegria que senties quan celebraves aquest dia amb els membres de la teva família, ja que aquest dia és un dia de reunions familiars. També pots haver gaudit preparant les coses materials d'aquesta celebració. Possiblement has compartit la teva alegria enviant targetes de felicitació als teus éssers més propers i estimats, o comprant regals especials per a gent important en la teva vida, o decorant la casa amb una il·luminació especial, o fent "el pessebre", etc.

Juntament amb aquests preparatius, hauràs iniciat la preparació espiritual per al Nadal amb les celebracions litúrgiques de l'Advent. Durant el temps d'Advent, t'has preparat per estar despert davant

de l'arribada del Senyor. Has pregat amb l'Església: "Veni, Senyor" i has acompanyat sant Joan Baptista en la preparació dels camins del Senyor, descobrint que també tu ets cridat a fer un camí interior. Potser has tingut temps per pensar en la teva vocació tot llegint les crides fetes a Maria, a Josep, a Zacaries, etc. Potser t'has sentit mogut a reflexionar com preparar amb més sentit aquest dia de festa, comparant les teves pràctiques espirituals del passat amb les presents. Tots aquests preparatius pretenen ajudar-nos a prendre consciència de la importància de col·laborar amb la gràcia del Senyor.

Aquest any el temps d'Advent ha marcat el començament de l'experiència de La Farga en la vida quotidiana amb la invitació del *Quid Prodest* a examinar el sentit de la teva vida. Aquest temps de Nadal és un estímul per mirar dins de tu mateix, a

la llum dels personatges evangèlics i dels esdeveniments festius importants. Els principals esdeveniments i personatges d'aquest temps poden portar-te a comprendre't millor a tu mateix. La Sagrada Família, els pastors, els tres mags, l'Any Nou, la solemnitat de Maria, Mare de Déu, i el Baptisme del Senyor et convidaran i estimularan a continuar la teva recerca fins a trobar-te amb el Senyor.

Per començar el teu camí *Quid Prodest* durant aquest temps de Nadal, pots fer el següent exercici.

2. Reflexió

Tu ets una persona molt valuosa

“La Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres” (Jn 1,14). Aquestes paraules de sant Joan ens recorden que Déu s’ha fet un ésser humà com nosaltres. El que pretén aquest “Déu-amb-nosaltres” és participar plenament de la nostra debilitat i mortalitat. Amb això ens recorda que Ell és sempre amb nosaltres. La bellesa del nostre Déu rau en la seva generositat a revestir-se de la nostra lletjor. El seu buidament per assemblar-se a l’home pecador (2Co 5,21; Fl 2,7) mostra que n’ets de valuós i d’important per a Ell.

Si Déu és tan generós per acceptar-te tal com ets, per què no reconeixes el teu propi valor?

Havent desenvolupat el teu coneixement en tants de camps, si no ets capaç de reconèixer el teu valor i dignitat, de què et serveix la teva capacitat intel·lectual? Quan ets capaç d’apreciar la bondat i la bellesa de la gent, dels llocs i de les coses i, tanmateix, no gaudeixes de la bellesa i bondat de teu propi ser, què aconseguiràs en la vida? Què aconseguiràs amagant el que realment ets darrere falses màscares, que pretenen presentar-te com una persona formidable? L’encarnació de Déu et convida a acceptar-te tal i com ets. Aquest és el començament del reconeixement i reverència de la seva encarnació en la teva vida.

Exercici 1: El meu Nadal

Per què no poses “**un naixement**” a la teva pròpia habitació i observes les teves reaccions internes mentre l’instal·les?

Pren-te un temps per **observar els anuncis publicitaris en la premsa i T.V.** d’aquesta temporada i examina les teves reaccions internes.

Si sents una certa resistència interna a fer aquests exercicis, no et preocupis. **Adverteix aquests moviments interiors.** T’ajudarà a conèixer-te millor.

Exercici 2: El naixement

Com a exercici per ajudar-te a valorar cada vegada més la teva vida a la llum de l'encarnació del Senyor, pots seguir aquests suggeriments:

- Durant aquest temps de Nadal, cada vegada que vagis a la capella de la teva comunitat, fixa't en la **imatge del Nen Jesús** i pren consciència de la teva infantesa i del teu desenvolupament. Descobreix els aspectes positius i negatius de la teva vida en aquest procés de creixement. Sigues agraït per totes aquestes experiències.

O

Si t'hi sents interessat, pots fer un exercici que t'ajudi a descobrir les teves debilitats i les teves forteses:

- Anota al teu quadern de La Farga alguns dels aspectes significatius de la teva vida, tant positius com negatius.
- Observa la teva reacció interior mentre els escrius. I, en fer-ho, mira de ser conscient dels teus mecanismes de defensa.
- De vegades sentim dins de nosaltres mateixos que, encara que Déu ens accepti, ens resulta difícil acceptar els nostres defectes i reconciliar-nos amb nosaltres mateixos.
- Tracta d'acceptar els aspectes negatius com un fet de la teva vida.

En el quadre de sota, del naixement de Crist, hi veus diversos personatges bíblics que formen part de la narració del naixement de Jesús. Intenta precisar amb quin t'identifiques i quin és el teu lloc en la història. Quines penses que són les raons per a això?

Els meus orígens: la meva família

El Déu-amb-nosaltres ha promès que estarà amb els seus elegits fins a la fi del món (Mt 28,20). Ell ens acompanya des del principi de la nostra existència a través dels nostres pares, germans i germanes i d'altres persones. La seva presència en la nostra vida ens ha anat formant de moltes maneres. Tots tenim experiències positives i negatives de la nostra família: amor, rebuig, enuig, pobresa, comoditat, etc. A causa d'això, les nostres pautes de comportament actuals tenen quelcom a veure amb aquestes experiències inicials. En el nostre procés personal, els nostres pares i la nostra família han jugat un paper vital en la nostra formació humana i cristiana.

La teva reacció davant d'aquestes experiències pot ser de gratitud. Si tens germans i germanes,

pots explorar les benediccions que suposen les semblances i diferències, els gustos i disgustos que hi ha entre vosaltres. Pot ser que tinguis també en la teva vida familiar alguns records negatius que no aconsegueixes oblidar. Poden pertorbar-te fins i tot ara. Carregar amb aquesta pena al llarg de tota la vida no és saludable. Encarar positivament aquestes experiències i restaurar les relacions trencades et farà sentir millor, perquè tu estàs cridat a aprendre l'art de ser feliç i estar content malgrat els problemes.

La festa de la Sagrada Família és una invitació a posar-te en contacte amb la teva família, perquè valoris la seva importància en la teva vida. Intenta tornar a la teva infantesa mitjançant el següent exercici:

Exercici 3: La meva casa i la meva família

- Agafa una **foto de la casa** i mira de sorprendre-te'n encara, bo i recordant-ne els voltants, els veïns, els animals domèstics que teníeu, l'olor del jardí, de l'estable, etc. O, si procedeixes d'un context urbà, pots recordar els sons i olors de la ciutat.
- Agafa una **foto de la teva família** i mira amb atenció cadascun dels seus membres. Recorda algun esdeveniment important de cada membre de la teva família. Sigues conscient de les teves emocions, formatiu. Cadascun d'ells té un missatge per a tu. Intenta escoltar-los. Si tens alguna experiència negativa en relació amb algun, mira d'entendre-la i de reconciliar-te amb aquest fet.

Amics i persones conegudes

El temps de Nadal ens porta també la festa de sant Joan, Apòstol i Evangelista. Per tenir una idea més precisa d'aquest personatge pots llegir el que en diu el Calendari Claretjà (pp. 481-486). Segons els evangelis, ell va ser el millor amic de Jesús. On Jesús era, hi era ell. Va estar sempre a prop de Jesús (cf. Jn 13,23), fins i tot en el moment crucial de la seva mort (cf. Jn 19,26). A més, Jesús, per l'obertura que va mostrar cap a ells, va dir "amics" als seus deixebles (cf. Jn 15,12-17). Hi va haver també algunes dones que el van seguir i que van ser benèides amb la seva amistat (cf. Lc 8,1-4). Els fariseus el van considerar també amic dels recaptadors d'impostos i dels pecadors (cf. Mt 11,19). La seva amistat amb ells sorgia de la seva deliberada opció per la gent més baixa de la societat (cf. Mt 9,12). La seva decisió de ser el seu amic deixa clar el seu abaixament per arribar a ser un d'ells (cf. Fl 2,7; He 2,17).

També en la nostra vida els amics juguen un paper important en la nostra formació. Ens ajuden a descobrir-nos a nosaltres mateixos. L'amistat és un llaç sagrat, sense cap tipus d'acord firmat o de condicions. El fet de ser germans o germanes ens ve donat al si de la família. Fem amics per elecció pròpia. Rebre i acceptar-ne d'altres en la nostra vida és el resultat d'una decisió estrictament personal. I és amb aquests amics amb qui ens obrim quan busquem consol o consell.

Potser pots recordar alguns amics que t'han ajudat de diferents maneres. O potser no tens autèntics amics i prefereixes mantenir relacions superficials per evitar compromisos personals. Potser pots estar escarmentat de les amistats a causa d'experiències negatives com ara traïcions, aprofitaments, murmuracions, confrontacions obertes, desafiaments, etc. Pots haver perdut o trencat amistats a causa de gelosia, orgull, caràcter dominant, falta de delicadesa o per no respectar la intimitat personal, per dubtes, etc.

La festa de Sant Joan Apòstol i Evangelista és una invitació a analitzar si les teves amistats t'han ajudat realment a conèixer-te millor. El principi del *Quid Prodest* et qüestiona: Encara que coneguis molta gent i t'hi relacionis, si no tens un amic en qui puguis confiar, de què et serveix tenir tanta gent al teu voltant? Si només busques que t'apreciïn o agradar a tothom i tens por de l'amic que pot mostrar-te els teus punts negatius, de què et serveix agradar tothom? Si tu aspirem a guiar els altres i no vols ser guiat pels teus amics, quin valor pot

tenir el teu lideratge? La relació amb altres persones, t'ajuda de veritat a conèixer-te i a ser qui ets?

Els exercicis següents poden ajudar-te a aprofundir en la teva presa de consciència sobre la importància dels teus amics i d'altres persones per ajudar-te a conèixer-te millor a tu mateix:

Exercici 4: Cartes i regals dels amics

- Reuneix les felicitacions de Nadal i els regals que hakis rebut. Llegeix els missatges i recorda el paper i la influència que tots aquests amics i coneguts han tingut en la teva vida.
- Algunes persones arriben a ser amigues nostres sense saber com i a d'altres els escollim com a amics. Descobreix en la llista de les teves amistats aquelles persones que vas escollir com a amics i aquelles que van arribar a ser amics teus d'una altra manera.
- Intenta identificar les persones que van ser amics des de la teva infantesa i pren consciència del seu paper en el teu procés formatiu com a persona.
- En el context de la teva comunitat, tens amics o tens sols coneguts? Si tens amics, què és el que els defineix com a tals?
- Mira de revisar les teves experiències d'amistat.

La meva comunitat

La nostra experiència vocacional és alhora experiència de Déu i també experiència personal amb d'altres. La nostra comunitat és el lloc on descobrim la nostra identitat en relació amb els altres. Els membres de les nostres comunitats ens ajuden a comprendre'ns millor a nosaltres mateixos. El projecte personal és el resultat de les nostres relacions interpersonals. El principi d'acció i reacció, causa i efecte, ens ajuda a explorar les nostres reaccions en cada moviment de la nostra comunitat. D'aquí ve el potencial de la comunitat per ajudar-nos a créixer en maduresa. En aquest procés de la nostra maduració personal estem cridats a encarar les experiències positives i negatives que ens ensenyen a descobrir la nostra vertadera imatge com a persones. Certament les nostres comunitats poden ajudar-nos molt a entrar en contacte amb nosaltres mateixos a través de les seves aportacions positives i negatives.

En aquest sentit, ets capaç d'acceptar que els membres de la teva comunitat són dons de Déu? Potser alguns esdeveniments de la teva comunitat et puguin fer dubtar en respondre a aquesta pregunta. Però, alhora, no pots passar per alt les satisfaccions que has rebut de la mateixa comunitat. Malgrat alguns punts problemàtics, els moments difícils ens han aproximat per viure en solidaritat.

Quan un sofreix, tots sofrim, com ocorre al nostre cos (cf. 1Co 12,26). I per això aquestes reaccions internes personals són una crida per viure en relació positiva amb tu mateix i amb els altres. Aquí és on descobreixes que ets un ésser social i perceps que ets cridat a viure en una família o en una comunitat: se't convida a construir una família o una comunitat. La perseverança en aquesta tasca depèn de la teva vida interior, que et portarà a "guanyar-te" a tu mateix fins i tot a costa d'algunes pèrdues. Aquesta relació amb el teu món interior és la vida en l'Esperit que et portarà a desprendre't dels elements indesitjables i a omplir-te d'allò que és l'únic necessari (cf. Lc 18,22).

El camí del *Quid Prodest* et convida a descobrir el paper de la comunitat en la teva vida interior. Què n'has tret de mostrar-te indiferent davant la teva comunitat? De què serveix la teva actitud negativa de crítica envers els membres de la teva comunitat? De què serveix el compliment meticulós de les teves pràctiques espirituals, si no has crescut en una vida interior que t'empenyi a unes relacions gratificants amb els altres?

La festa dels Sants Innocents en aquest temps de Nadal és una invitació a examinar les teves relacions amb els altres. Així com Herodes es va sentir amenaçat pel naixement del Messies, també tu pots experimentar un sentiment d'amenaça o d'inseguretat envers ells. La vida en l'Esperit ens porta a copsar la nostra ruptura, que és el primer pas per a una vida integrada. Tenint en compte el paper de la comunitat en la formació de teu jo profund, per què no fer els exercicis que segueixen?

Exercici 5: La foto de la meva comunitat

- Agafa **una foto de la teva comunitat**. Si et sembla bé, pots enganxar-la a l'espai que trobaràs a sota. Mira atentament cada un dels individus, un per un, i observa totes les teves reaccions internes.
- Què et sembla que has guanyat en la teva autorealització a través de la reflexió sobre les teves realitzacions amb la comunitat?

El meu entorn

Quan veiem o sentim parlar dels sofriments humans, ens commovem. Sentim en el nostre interior una certa reacció envers ells. Som incapaços d'evitar un acostament compassiu cap a les víctimes de les tragèdies. Perquè tot això és molt humà, desvetlla un ressò en el nostre cor (cf. *Gaudium et Spes*, 1). Se'ns fa impossible aclucar els ulls davant les misèries i sofriments humans. Els gemecs d'aquest germans sofrents fan que desitgem experimentar en nosaltres mateixos els seus dolors. Ens sentim inclinats internament a mirar la seva realitat como si fos la nostra i a assumir-la com a una tasca pendent. Quan Jesús recorria els pobles i les viles, i es trobava amb la realitat de la gent, en sentia compassió (cf. Mt 9,36). Els escoltava i ells li parlaven tot esperant-ne una resposta. La nostra identificació amb la societat depèn de com construïm la nostra vida interior.

Ens podem meravellar davant la natura i dels éssers humans. Només de veure'ls, pensem en el seu creador, en el seu magnífic ordre i funcionament. Ens esperonen a aprendre'n i a comprometre'ns en la seva conservació. Tot això és el resultat de la nostra capacitat de recórrer un camí interior que ens mena a escoltar-los. Perquè la seva realitat no és muda: ens parla i ens interpel·la.

Simultàniament et pots haver trobat amb persones insensibles a les crides del món que les envolta. Tenen el cor endurit i no en volen saber res. T'hauràs adonat que el seu egoisme els fa cecs, incapaços de mirar la realitat amb cor compassiu. Creus que es pot ser humà si s'és incapaç de percebre la bellesa o el mal de la nostra societat? Podem dir que una persona és vertaderament humana només quan és capaç d'arribar a ser allò a què està cridada a través del diàleg amb el seu entorn. Ser insensible davant la realitat és ser cec i ignorant, i prou.

Estem cridats a "estar atents a tot el que passa en el nostre món i en l'Església i estar disponibles per a respondre-hi des dels criteris missioners del que sigui més urgent, oportú i eficaç" (HAC 4.d). Escoltar la realitat i respondre-hi és fruit de la teva interiorització de la Paraula (cf. He 4,12-13). La presència de la Paraula farà que acullis la crida que Ell et dirigeix des de la realitat. Com més escoltis el Senyor, més i millor et realitzaràs personalment.

Estar a l'aguait de la realitat i fer-ne una lectura contemplativa són les directius per enfortir aquest

aspecte d'escoltar Déu dintre teu. Mentre que "estar al dia" és el resultat de la teva capacitat per llegir els signes dels temps amb molt de respecte vers la realitat, la lectura contemplativa d'aquesta realitat és la teva capacitat per escoltar-la amb fe i amor. Entre els molts mitjans per madurar en els aspectes de la vida, els mitjans de comunicació i les tecnologies de la informació hi tenen paper primordial.

Quin ús en fas? Són només mitjans per informar-te o també per formar-te com a persona? A la llum del *Quid Prodest*, creus que Internet i els altres mitjans de comunicació, amb les seves torrentades d'informació, t'han ajudat a escoltar-te tu mateix? La teva perícia en aquests camps t'ha permès d'aprofundir en el teu compromís de "guanyar" la teva pròpia identitat? Si no, de què et serveix la teva gran perícia en aquest camp, si no t'ha ajudat a reconèixer la teva pròpia vàlua? Si la teva anàlisi crítica de la realitat no t'ha dut a fer una revisió crítica de la teva pròpia vida, què has aconseguit amb tants coneixements?

El següent exercici et pot ajudar a augmentar la capacitat d'escoltar-te i d'escoltar la realitat que t'envolta. Et convidem a compartir les teves experiències amb la comunitat.

Exercici 6: Un passeig pels voltants

- **Un matí o una tarda passeja per una barriada del teu poble o de la teva ciutat.** Tot passejant pels carrers, para esment a tot el que vegis, contempla-ho tot: gent amb les seves diferents actituds, botigues, etc. vehicles, animals, etc. Si et sembla bé, pren també alguna nota en el teu quadern de butxaca.
- Mentre contemples tot això, **para esment a les teves reaccions internes:** emocionals, socials, polítiques, espirituals, etc.
- Pots fer també aquest exercici quan viatgis en autobús, en tren, en avió o en vaixell, etc.

3. *Lectio Divina* en Temps de Nadal

La pràctica de la *Lectio Divina* ens ajuda a romandre en contacte amb la Paraula de Déu. El seu objectiu més pregon és escoltar Déu que ens parla constantment. El *Quid Prodest* és una invitació a aprendre l'art d'escoltar la veu del nostre Mestre en el nostre cor. Durant aquest temps de Nadal, ets convidat a fixar els teus ulls en les festes, en els personatges que surten en les lectures i a mirar d'identificar-t'hi, especialment amb Maria, la nostra Mare, i amb sant Josep, que són models del *Quid Prodest* perquè en les cruïlles de la vida van elegir sempre els camins de Déu. La presentació que sant Lluç fa de Maria, reflexionant en el seu cor sobre aquells esdeveniments, ens mostra la seva docilitat a escoltar Déu. La presentació de sant Josep que fa sant Mateu ens parla de la seva manera d'escoltar els moviments de l'Esperit en el seu interior.

<p>Dissabte 25 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 52,7-10 • Jn 1,1-18 	<p>Solemnitat de Nadal</p> <p>Avui vivim la joia de veure que Déu s'ha fet un de nosaltres. L'encarnació de Déu revela la seva generositat i proclama la dignitat de l'home. La seva participació en la vida humana manifesta la seva generositat a acceptar-nos tal com som. Per què no ens podem acceptar nosaltres mateixos i obrir així el camí d'una vida joiosa?</p>
<p>Diumenge 26 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 3,2-6.12-14 • Mt 2,13-15.19-23 	<p>Festa de la Sagrada Família</p> <p>La Sagrada Família es una invitació a ser conscients de l'amor de Déu en les nostres famílies. La responsabilitat de Maria i Josep en l'educació de Jesús ens fa recordar amb agraïment la generositat i el sacrificis que els nostres pares van haver de fer per nosaltres. L'interès de Maria i Josep per protegir i educar Jesús són un toc d'atenció per a nosaltres i ens conviden a examinar la nostra disponibilitat a tenir cura de la presència de Jesús en nosaltres.</p>
<p>Dilluns 27 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 1,1-4 • Jn 20,2-8 	<p>Festa de Sant Joan, apòstol i evangelista (<i>Calendari Claretà</i>, pp. 481-486)</p> <p>Sant Joan va experimentar personalment l'amistat amb Jesús. Aquesta amistat el va ajudar a llimar la seva duresa amb la gent ("fills del tro"). El va ajudar a purificar les seves motivacions per estar amb Jesús ("el dret a seure a la dreta"). El va ajudar a entendre la invitació del seu amic a estar sempre amb Ell. El va motivar per a estar al costat de l'amic en els moments més crítics. És una amistat que l'ajuda a conèixer el valor del propi sacrifici en bé dels altres.</p>
<p>Dimarts 28 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 1,5-2,2 • Mt 2,13-18 	<p>No s'han d'ocultar les pròpies ombres, els límits, pel propi pecat... sinó posar-ho tot als peus de Jesús, sota la seva mirada. Ell guareix. El <i>Quid Prodest</i> t'ajuda a no amagar-te més, a no maquillar-te, a reconèixer que la pròpia transformació comença amb un simple gest de sinceritat.</p>
<p>Dimecres 29 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 2,3-11 • Lc 2,22-35 	<p>Simeó fou un home impulsat per l'Esperit. Tingué la capacitat d'escoltar la veu de l'Esperit que l'impulsà a anar al temple per a trobar-se amb el Senyor. Impressiona veure com un ancià reconeix l'arribada de Déu en forma d'un infantó. Els qui tenen un cor obert a escoltar Déu són capaços d'humiliar-se per a reconèixer i adorar la revelació del misteri de Déu que es manifesta en esdeveniments i persones ordinàries.</p>

<p>Dijous 30 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 2,3-11 • Lc 2,22-35 	<p>El creixement de Jesús en estatura, edat i saviesa ens invita a prendre consciència de la nostra salut física, emocional i mental. Créixer en tots els aspectes és una benedicció. Tot i que poden ser signes de la nostra debilitat, són també tocs d'atenció a ser agraïts amb el Senyor. Una malaltia ens pot recordar que no estem sols, sinó acompanyats i consolats per altres. Quan estem sans, hem de saber apreciar la bellesa de la vida. Quan estem malalts, reconeixem la nostra fragilitat.</p>
<p>Divendres 31 de Desembre</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 2,18-1 • Jn 1,1-18 	<p>Cap d'any ens porta una invitació a dedicar un temps per a revisar la nostra experiència vital durant l'any que s'acaba. Déu ens ha manifestat la seva presència i companyia en les persones i esdeveniments. Per tant, estem cridats a ser agraïts per totes les seves benediccions i a demanar perdó per les nostres infidelitats. Jesús s'ha fet home i se'ns ha manifestat. L'hem rebut bé, perquè ens pugui guiar?</p>
<p>Dissabte 1 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 6,22-27 • Ga 4,4-7 • Lc 2,16-21 	<p>Solemnitat de la Mare de Déu</p> <p>Rebem aquest Any Nou de mans de Déu. Avui recordem el passat i mirem el futur amb esperança. Iniciem aquest any 2011 amb la solemnitat de la nostra Mare. Lluc en el seu evangeli remarca la qualitat del seu cor. El seu cor va reflexionar sobre les accions de Déu en la seva vida. Això significa que ella no va oblidar mai la gràcia de Déu i ens mostra com va viure atenta a la crida de Déu des de la seva intimitat més fonda.</p>
<p>Diumenge 2 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Is 60,1-6 • Ef 3,2-3a.5-6 • Mt 2,1-12 	<p>II Diumenge de Nadal [En alguns llocs: Solemnitat de l'Epifania del Senyor]</p> <p>El viatge dels tres Mags a la recerca de l'Infant Jesús és un símbol i una invitació a la nostra recerca interior per trobar-nos amb Déu. Així com ells van haver d'afrontar la foscor i cercar orientació en el seu camí, també nosaltres experimentem moments foscos i necessitem orientació per a descobrir aquesta divina presència amagada en nosaltres. La nostra força en aquesta recerca és la veu de la fe que ens anima a tirar endavant. Si sabéssim discernir les mocions de l'Esperit Sant en nosaltres, que en seria de rica la nostra autoconsciència per a menar una vida en Ell!</p>
<p>Dilluns 3 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 3,22-4,6 • Mt 1,23-25 	<p>Maria i Josep posaren al nen el nom de Jesús seguint les instruccions de l'àngel. És un nom sant perquè tot el món cau de genolls davant d'ell (cf. Fl 2,10). El seu nom és un nom poderós que allunya tot mal. El seu nom mena tothom cap a la salvació. El nom de cada persona és l'expressió d'una identitat personal. El sant nom de Jesús ens invita a examinar el nostre compromís, a protegir el nom dels altres i a preservar la santedat de la nostra pròpia identitat.</p>

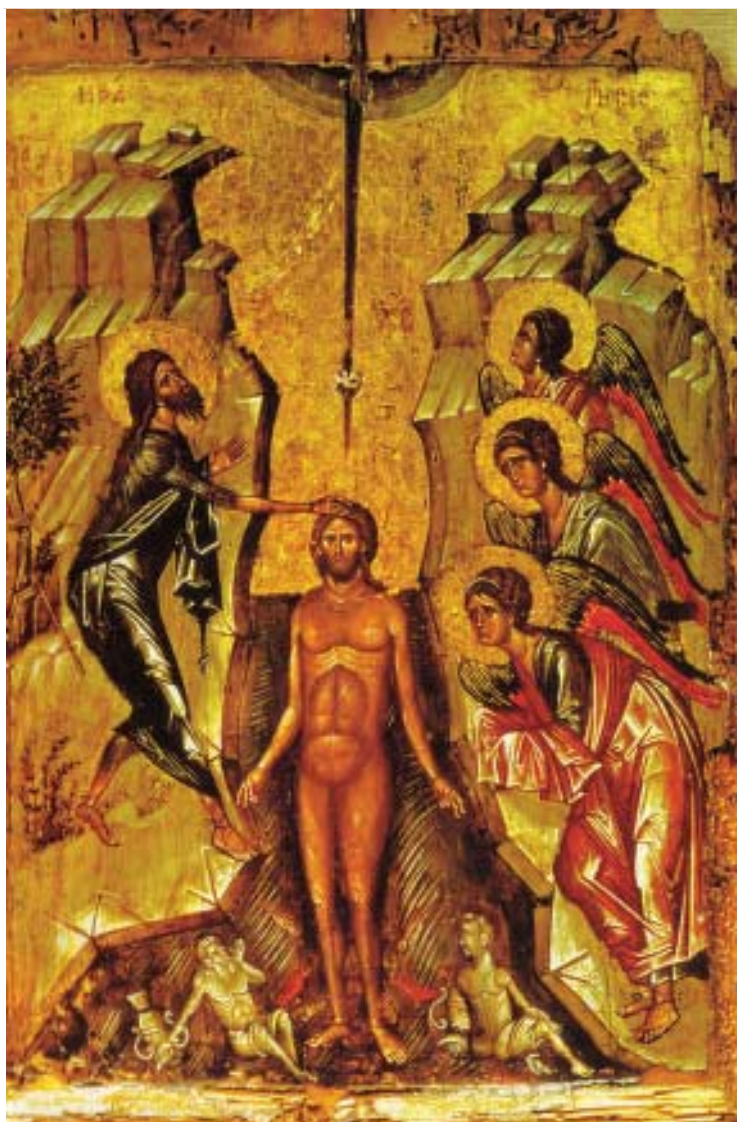
<p>Dimarts 4 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 4,7-10 • Mc 6,34-44 	<p>Sempre que Jesús topava amb la realitat de la vida de la gent se sentia empès a alliberar-la dels seus mals. L'experiència personal del seu amor és el llindar d'una vida de solidaritat. Sant Pau es va sentir urgit per l'amor de Jesús (cf. 2Co 5,14). El Pare Claret diu que ell es va sentir impulsat a anar de ciutat en ciutat pel bé de l'evangeli. L'experiència de l'amor de Déu farà que siguem conscients de la nostra poca vàlua i ens durà cap a una vida d'agraïment.</p>
<p>Dimecres 5 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 4,11-18 • Mc 6,45-52 	<p>Els deixebles varen ser incapaços de valorar la cura providencial de Jesús amb ells. A causa d'aquesta incapacitat, cercaren solucions per fora en comptes de cercar-les en Jesús mateix. Les experiències personals amb Jesús augmentaran la nostra confiança en el seu providencial acompanyament. Si no descobrim l'amor de Jesús en la nostra vida personal, tot esforç per a cercar-lo fora serà infructuós.</p>
<p>Dijous 6 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 4,19–5,4 • Lc 4,14-22a 	<p>[En alguns llocs: Solemnitat de l'Epifania del Senyor]</p> <p>Jesús expressa els efectes apostòlics del fet d'estar ungit per l'Esperit. Aquests efectes revelen la seva identitat de missatger de bones noves, d'alliberador i de sanador. Qui està ple de l'Esperit Sant pren el compromís de viure els seus dons i els seus fruits. La vida en l'Esperit el portarà a revisar constantment la seva pròpia identitat.</p>
<p>Divendres 7 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 5,5-13 • Lc 5,12-16 	<p>La guarició d'un leprós feta per Jesús és una invitació a reconèixer la nostra pròpia necessitat de guarició. De fet, nosaltres estem malalts físicament i emocionalment. Els nostres esquinçaments ens afecten fins al punt de fer-nos perdre la joia de viure. Podem semblar sans externament, però podem estar sofrint ferides interiors. Acceptar l'amor compassiu de Jesús significa permetre que Ell ens toqui. L'amor és l'únic remei per les ferides internes que necessiten guarició.</p>
<p>Dissabte 8 de Gener</p>	<ul style="list-style-type: none"> • 1Jn 5,14-21 • Jn 3,22-30 	<p>La declaració de Joan Baptista sobre la seva missió fou: "Cal que Ell creixi i jo minvi". La seva missió va ser preparar el camí al Senyor. Fou plenament conscient de la missió que tenia: Donar testimoni de l'Anyell de Déu davant el món. Quan tothom pensava que ell era el Messies, va dir obertament que ell no l'era. Va ser fidel a la crida rebuda de ser el precursor del Crist. I va ser prou audaç per a ser allò que era. Una de les nostres grans temptacions és la de voler ser el que no som i desitjar ser diferents de com som. Una vida joiosa rau a estar satisfets amb allò que tenim i som, sense sospirar per allò que no tenim.</p>

**Diumenge
9 de Gener**

- Is 42,1-4,6-7
- Ac 10,34-38
- Mt 3,13-17

Festa del Baptisme de Jesús

El Baptisme és pel perdó dels pecats. Tot i que Jesús no va tenir pecat, s'identifica amb la nostra condició pecadora. En aquesta participació, el Pare confirma la seva identitat de fill seu. Nosaltres naixem com a fills de Déu a través del Baptisme, per mitjà del qual som rentats de la nostra condició pecadora i arribem a ser una nova criatura. El Baptisme no és un simple ritus, sinó el compromís d'allunyar-nos dels camins de pecat i d'iniciar una vida nova. La nostra identitat de fills de Déu la conservem amb l'esforç constant d'allunyar-nos dels nostres pecats.

4. Per aprofundir

Annex I: MEDITACIÓ DE NADAL: «T'ESTIMO, A TU, MÓN; A TU, HOME» (K. RAHNER)

Avui celebrem Nadal. És un pietós costum... Un arbre de Nadal amb llumetes, alguns regals interessants, la joiosa exaltació dels infants i unes nades, són sempre coses boniques i tendres. I si hi afegim l'aspecte religiós per a intensificar l'ambient, llavors és encara més comovedor i festiu. En el fons tots tenim una mica de compassió de nosaltres mateixos, i per això cerquem un ambient pacífic i agradable; és com si acaronéssim el cap d'un infantó que plora i li diguéssim: "No és res, tot anirà bé".

És només això el Nadal? Són aquestes les coses més importants? O bé, la seva bellesa i sensibilitat, la seva tranquil·litat i intimitat, ¿no són potser el dèbil ressò del que pròpiament celebrem aquest dia i que es realitza en un lloc totalment diferent, molt més elevat: en el cel; molt més profund: en els abismes i molt més íntim: en l'ànima? L'alegria i la pau de Nadal, ¿són només un estat d'ànim al qual ens acollim il·lusòriament, o bé són l'exteriorització, la celebració sagrada d'un autèntic esdeveniment, al qual ens obrim amb tota la força del nostre cor per tal que també succeeixi en nosaltres i per a nosaltres, perquè cada vegada aquest esdeveniment és veritat i realitat, malgrat que nosaltres no el vulguem reconèixer, encara que no hi veiem més que una mica de romanticisme infantil i de complaença burgesa?

Nadal és molt més que un estat d'ànim consolador. En aquest dia, en aquesta nit, es tracta del Nen, de l'únic Nen. Del Fill de Déu que es va fer home, del seu naixement. La resta, o viu d'això o mor, i s'esfuma en il·lusió. Nadal vol dir: Ell ha arribat, ha fet clara la nit. Ha fet de la nit de les nostres foscores, de la nostra ignorància, de la nit de la nostra angoixa i desesperació una nit de Déu, una santa nit. Això és Nadal. El moment en què va passar, realment i per a tots els temps, ha de continuar essent real encara, a través d'aquesta festa, en el nostre cor i en el nostre esperit.

Si nosaltres, homes, acceptem les percepcions normals de la nostra cega vida de cada dia, hauríem d'arribar, tant si es tracta de coses importants o trivials, a la conclusió aterridora i desesperançada, que en el món no hi passa res, que tot és un constant sorgir i desaparèixer de successos, de pobles distints, d'esdeveniments personals, que d'una banda són bons i joiosos, i, d'una altra, la majoria de les vegades, són tristos i dolents i que, en últim terme, tot gira al voltant de si mateix, sense finalitat ni direcció, que tot acaba irremissiblement destrossat i que els homes s'amaguen l'absurda carència de la finalitat dels esdeveniments quan angoixats refusen pensar en el dia de demà. Per

a nosaltres mateixos som un enigma eternament cruel, un enigma de mort.

Per a nosaltres mateixos som un enigma eternament cruel, un enigma de mort. Si contempléssim el naixement de l'Infant que celebrem avui, només des del nostre punt de vista, podríem exclamar plens de melangia i amarguesa, allò que trobem al capítol 14 del llibre de Job: "L'home nascut de dona viu poc temps i amb moltes misèries. Brota com una flor i es marceix, fuig com una ombra i no té estabilitat". Per nosaltres mateixos seríem com un puntet de llum en la foscor sense fronteres que sols arribaria a fer més terribles les tenebres, seríem un compte que mai no es pot pagar. Seríem uns éssers llençats en el temps, en què tot s'esvaeix, obligats a existir sense haver-nos-ho demanat, carregats de treballs i de decepcions, vivint el turment i el càstig de la pròpia culpa, començant a suportar la mort en el mateix moment de la naixença, insegurs i perseguits, distraient-nos enganyosament de tot això, com nens, amb el que anomenem el costat bo de la vida, però que no seria, en realitat, sinó la por refinada que procura que el martiri i la tortura de la vida no acabin massa aviat.

No obstant, si diem amb fe decidida, senzilla i, per damunt de tot, valenta: "És Nadal!", llavors direm que en el món i en la vida ha sorgit un fet que ha transformat tot el que en diem món i vida nostra, que s'ha acabat allò de "res de nou sota el sol" de l'orador antic i allò del cruel "etern retorn" del filòsof modern; fet, gràcies al qual, la nostra nit, la terrible, freda i isolada nit, donat que el cos i l'esperit esperen morir de fred, ha esdevingut la nit de Déu, la santa nit. El Senyor és aquí. El Senyor de la creació i de la vida. Aquest Déu no mira ja, des de l'etern "tot en u i de cop" de la seva eternitat, l'etern canvi de la meua vida destrossada. L'eternitat es fa temps, el Fill es fa home, l'eterna raó del món, el que dóna sentit a tota la realitat, es fa carn. I, per això es transformen el temps i la vida de l'home. Perquè Déu mateix s'ha fet home. No en tant que hagués deixat de ser el mateix Verb etern de Déu amb tota la seva glòria i felicitat incomprendible. Però s'ha fet veritablement home. I ara a Ell mateix l'interessa aquest món i el seu destí. Ara no és només la seva obra, sinó un tros d'Ell mateix. Ara no es limita a contemplar-ne el curs, està inclòs en ell, com ho estem nosaltres, pesa sobre Ell el nostre destí, la nostra alegria i la nostra pròpia misèria. No cal cercar-lo ja en la infinitud del cel, on el nostre esperit i el nostre cor es perden. Des d'aquest moment està Ell també sobre la terra, i les coses no li són a Ell més favorables que a nosaltres. No se li atorga cap concessió especial, sinó que comparteix la mateixa sort

amb tots nosaltres: fam, cansament, enemistat, l'amaror de la mort i d'una mort miserable. I el més inversemblant és que la infinitud de Déu rebí i acceptí la limitació humana, que la felicitat suprema rebí la tristor de la terra, la vida i la mort. Però, només ella, aquesta fosca llum de la fe, fa clares les nostres nits, només ella fa santes les nits.

Déu ha arribat. És aquí. Per això tot és diferent de com ho pensem. El temps s'ha transformat de l'etern fluir en un esdeveniment que amb silenciosa i clara finalitat porta cap a un fi totalment determinat. Allà nosaltres i el món ens presentem davant el rostre desvelat de Déu. Quan diem: "És Nadal!", afirmem que Déu ha dit al món la seva última paraula en el Verb fet carn; una paraula que ja no es pot retirar, perquè és l'obra definitiva de Déu, perquè és Déu mateix en el món. I aquesta paraula diu: "T'estimo, a tu, món; a tu, home". És una paraula completament inesperada, inversemblant. Com es pot pronunciar aquesta paraula coneixent l'home i el món, que no són altra cosa que abisme i buidor? Però Déu, que els coneix millor que jo, ha pronunciat la seva paraula en ser engendrat com a criatura. Aquesta paraula d'amor feta carn diu que hi ha una comunió íntima entre el Déu etern i nosaltres; diu més encara: que existeix ja aquesta comunió (tot i que podem resistir i rebutjar aquest bes d'amor). Aquesta paraula l'ha pronunciada Déu en el naixement del seu Fill. I ara regna una silenciosa tranquil·litat en el món, i tot el brogit, que anomenem història del món i vida pròpia, no és altra cosa que un parany de l'amor etern, que vol fer possible una resposta lliure de l'home a la seva última paraula. I en aquest llarg i alhora curt silenci de Déu, que s'anomena història després de Crist, l'home ha de prendre la paraula i, un cop més en la vacil·lació del seu cor, tremolant d'amor diví, ha de dir a Déu que, com a home, està al seu costat en una espera silenciosa: "Jo..." No, no cal que digui res, només abandonar-me silenciosament a l'amor de Déu, que és aquí perquè ha nascut el Fill.

Nadal ens diu: Déu ha vingut a nosaltres, ha vingut de tal manera, que des d'ara pot habitar en nosaltres i en el món amb la seva pròpia resplendor terrible i glorirosa. Pel naixement de l'infant tot ha quedat transformat.

Des del centre vital de la realitat, que és el Verb fet carn, tot s'encamina, amb la inflexibilitat de l'amor, cap a Déu, sense que davant d'Ell hagi de quedar el món reduït a cendra a causa del foc ardent de la seva santedat i justícia. Tot temps resta abraçat per l'eternitat, per aquesta eternitat que es va convertir en temps. Tota llàgrima queda eixugada en el més íntim, perquè Déu mateix les ha plorat i les ha eixugades en els seus propis ulls. Tota esperança és ja en possessió, perquè Déu ja és posseït en el món. La nit del món s'ha tornat clara. La nostra obstinada tossudesia i la debilitat del nostre

cor no vol deixar que Déu sigui més gran que ell, i, no obstant això, no el vol reconèixer en el nen nou-nat a jut en una menjadora; el nostre cor no vol acceptar que la nit ja ha passat i el dia sense posta s'obre pas en les tenebres. Tota amargor és l'advertiment que encara no s'ha descobert, encara que l'única nit santa del món ja ha començat i que tota felicitat en aquesta terra és la confirmació oculta de que ja és Nadal.

La festa de Nadal no és, per tant, poesia o romanticisme pueril. És la confessió i la fe —que justifica l'home— que Déu ha ressuscitat i ha dit l'última paraula en el drama de la història, encara que el món parli i cridi tant. La festa de Nadal només pot ser l'acte, en la profunditat del nostre ésser, de aquella paraula amb la qual diem un amén creient al Verb de Déu que, des de la immensa eternitat de Déu, ha baixat a la limitació d'aquest món i no ha deixat de ser el Verb de la veritat de Déu i el Verb del seu amor benaurat. Quan no parlen únicament la llum vacil·lant dels ciris, la joia i el perfum de l'arbre, quan és el cor mateix qui pronuncia el "sí" a la infantil paraula d'amor de Déu, llavors hi ha realment Nadal, no sols en el sentiment, sinó en la veritat més evident. Aquesta paraula del cor és vertaderament portada per la santa gràcia de Déu, per això la paraula de Déu va néixer en el nostre cor, com deien els antics clàssics: Déu mateix ve al nostre cor tal com va venir al món a Betlem, amb la mateixa veritat i realitat; ve al cor i el penetra més profundament, més íntimament que fins ara. Obrim, doncs, les portes del nostre cor de bat a bat i que entri en la seva propietat, com va entrar per primera vegada en el món.

I en aquest moment ens diu el mateix que amb el seu naixement ple de gràcia ha dit a tot el món:

Estic aquí, estic al teu costat, sóc la teva vida, sóc el teu temps, sóc l'obscuritat de la teva vida quotidiana, per què no la vols suportar? Ploro les teves llàgrimes... Plora'm les teves, fill meu. Jo sóc l'alegria, no tinguis por d'estar content, puix, des que he plorat jo, l'alegria és una actitud vital més adaptada a la realitat que l'angoixa i la tristesa dels qui opinen que no tenen esperança. Sóc el terme dels teus camins, puix que, quan tu no saps res més i et sents perdut, ja has arribat al meu costat, pobre fill meu, i no te n'adones. Estic en el teu temor, car l'he patit amb tu i, segons l'opinió del món, no m'he comportat heroicament. Estic en la passió de la teva finitud, car el meu amor m'ha fet el teu presoner. Quan no surt el resultat dels teus pensaments i experiències de la vida, mira, jo sóc la resta no trobada, i sé que aquesta resta, que et vol dur a la desesperació, en realitat, és el meu amor, que tu encara no comprens. Estic en la teva necessitat, car l'he soferta, i ara, transformat i tot, no està extirpada del meu cor humà. Estic en les teves caigudes més fondes, car he començat avui a baixar als inferns. Estic en la teva mort, puix que he començat a morir amb tu, en ser infantat, i no m'he exi-

mit d'aquesta mort. No et compadeixis d'aquells que van néixer, com ho va fer Job, car tots els qui reben la meva salvació han nascut a la nit santa, perquè la meva santa nit abraça tots el vostres dies i nits.

Jo mateix d'una manera totalment pròpia i plenament personal, m'he ficat en la terrible aventura que comença amb el vostre naixement. Us dic que la meva vida no va ser més fàcil ni menys perillosa que la vostra; us asseguro que ha tingut un desenllaç feliç. Des que em vaig fer germà vostre, esteu tan a prop de mi com jo mateix. Doncs sí, com a criatura, no he fet cap experiència descabellada amb els homes, qui us arrancarà de les meves mans? Us he rebut en prendre sobre meu una vida humana; com a semblant vostre, com un nou inici he vençut en les meves humiliacions. Tot pessimisme es poc si mireu el futur només des del vostre punt de vista. Però no ho oblideu: el vostre autèntic futur és el meu present, que ha començat avui i que mai no es convertirà en passat. Per això, penseu amb realisme quan us fieu del meu optimisme, que no és utopia, sinó la realitat de Déu que jo –l'incomprensible miracle del meu amor omnipotent, incòlume i totalment–, he

portat al fred estat del vostre món. Sóc aquí, i marxaré d'aquest món encara que ara no em vegeu. Quan tu, pobre home, celebres Nadal, digues a tot el que existeix, a tot el que tu ets, una sola cosa... Digues: Ets aquí. Has vingut. Tu has arribat a totes les coses. Fins a la meva ànima. Malgrat la tossudesca de la meva maldat, que no es vol deixar perdonar. Home, digues una sola cosa, i llavors serà també per a tu Nadal; digues només: tu ets aquí. No, no diguis res. Sóc aquí. I des d'aquest moment el meu amor és invencible. Sóc aquí. És Nadal. Enceneu els ciris. Tenen més dret que totes les foscores. És Nadal, el Nadal que roman eternament.

Annex II: CARTA A L'INFANT JESÚS (JON SOBRINO)

Estimat germà Jesús: T'escric amb senzillesa, i començo dient-te "germà". No ets un Déu llunyà ni un àngel en els núvols. Vas créixer, vas plorar i vas riure, i per això ets proper, t'assembles als qui estem per aquests verals en tot menys en una cosa, que sí és el nostre gran problema: l'egoisme en contra dels altres i l'arrogància sobre els altres. De la teva mare Maria, vas aprendre la tendresa i a tenir cura de les coses, i a alegrar-te en el Déu dels pobres.

Ets, docs, com nosaltres, però es nota prou bé d'on venies. Del teu pare Josep, vas aprendre a ser treballador i honrat, somiador i amant de la justícia.

Del teu gran amic Joan, vas aprendre austeritat i fortalesa, i també a ser profeta i a dir les veritats que pocs volen dir. Vas aprendre a ser un home del teu poble, un bon jueu i religiós, a llegir l'Escriptura i a resar. Feia bo de veure't davant el teu Déu. Adés en silenci, sol. Adés amb la gent. Diguem a Déu "Pare", deies, perquè és bo amb els petits, i per això tu també vas sentir predilecció pels pobres i dèbils, per les dones i els nens, pels pecadors menyspreats i pels estrangers marginats. Així era Déu per a tu, no com el déu dels sacerdots del temple que exigien sacrificis, bous i ovelles, ni com els déus dels romans, que feien por i espantaven amb llamps i trons, déus, per cert, que segueixen existint avui, amb armes i exèrcits, opressió i repressió. En aquest Déu confiaves i en aquest Déu reposaves.

També impressionava la teva fidelitat quan les coses es posaven difícils, les persecucions, l'hort, la creu. A Déu el deixaves ser Déu. Mai no el vas manipular per tenir-lo de part teva. Li vas ser fidel sense apartar-te del camí, sempre servicial, entregat als dèbils, a la causa de Déu, en un món que persegueix, difama i mata els qui es dediquen a aquesta causa. Al final, la creu i la resurrecció.

A nosaltres ens vares anunciar una bona notícia: Que el regne és a prop i que Déu estima i defensa, sobretot els pobres i els petits. Ens vas demanar que fóssim com "nens", però no "infantils". Ens vas demanar resar i cantar, però sobretot fer la voluntat del Pare celestial. Ens vas dir moltes paraules, però una va ser realment benaurada i exigent: "Segueix-me". Els qui et van conèixer bé, per dir amb una paraula qui ets, van dir que "vas passar pel món fent el bé", que vas ser un home de seny, misericordiós amb els dèbils i comprensiu, donat que tu també vas passar per la debilitat. I que "no t'avergonyeixes de dir-nos germans".

* * *

Germà Jesús, així vares ser, però no sé si ens interessa gaire que fossis així. Abans sí. Així et predicava Monsenyor Romero entre nosaltres, i et feia present amb el seu exemple i el de molts altres homes i dones. Però ara no n'estic tan segur. Alguns grups i sectes ho difonen per algunes emissores de radio i televisió –et presenten com a curandero i ensucrat, de moltes novenes i estampes, amb molt de cant i poc compromís, a la nostra mida i al nostre servei. En definitiva, molt del cel i poc de la terra. Germà Jesús, tu que ens coneixes bé, no és veritat que ens fa por que t'acostis a nosaltres tal com ets realment? I, malgrat tot, és el que celebrem en aquesta santa nit aquí a l'església, i em penso que ho fem amb força sinceritat, tot i ser conscients de les nostres limitacions i petitesa. Celebrem que ets així i que així, i, no d'una altra manera, t'has acostat a nosaltres.

Tot i que no sigui el més important, t'adonaràs que avui a l'Església hi ha un ambient de celebració, més llum, més color i més música. I sobretot més amor. Hi ha treballat molta gent aquests dies. Uns assajant cants, altres preparant el pessebre i ornamentat l'altar. Uns altres, dones sobretot, senzilles i silencioses, que no cerquen reconeixements ni recompenses, netejant l'església, com ho fan cada dilluns i dissabtes de l'any. És la seva peculiar litúrgia, i crec que és la que t'agrada més.

Com sempre han posat el pessebre, que, per cert, és un bon reflex del que vas ser de gran. I també reflecteix bé el nostre món. Està envoltat de pastors, gent pobra i senzilla, menyspreada i considerada gent de mal viure. I ja saps que aquests "pastors" són avui la major part de la humanitat. La pobresa –la companyia dels pobres, no la dels ben vestits– és la teva característica, i és el missatge més clar de la cova i del pessebre. També hi són els savis, amb camells, gent que cerca la veritat i està decidida a fer un llarg camí per a trobar-la. Són els qui no es deixen engalipar per aquest món, que s'anomena democràtic, però que, amb algunes coses bones, és substancialment egoista, elitista, insensible i prepotent. Aquests "savis" no abunden, però sempre n'hi ha alguns.

En el centre del pessebre hi ha Josep, com un de tants treballadors al llarg de la història, i hi ha també Maria, la bona veïna; i em fa content que hi continui havent fins al dia d'avui persones com ells amb aquesta dedicació a la vida. No són notícia, no obtenen òscars, ni fan gols, ni surten a la televisió. Recordant un filòsof famós, són els "guardians de la vida". Mantenen el món dempeus. I si mirem lluny, també hi podem veure Herodes, que continua matant nens sense compassió. UNICEF, l'organització de Nacions Unides per a la infància, acaba de dir que la meitat dels dos mil milions de nens que hi ha en el món, malviuen en pobresa i misèria. Aquest any han mort de fam cinc milions de nens. Herodes continua fent-ne de les seves en el nostre món. I per vergonya d'aquest món occidental, que es té per demòcrata i es diu cristià, les despeses de gestació i de naixement d'un infant a Estats Units, són 410 vegades més elevades que les d'un infant a Etiòpia.

* * *

Germà Jesús: Aquesta nit estem contents, sí, però no es fàcil. Únicament un exemple entre molts, que em sembla important esmentar-lo aquí a El Salvador, per tal que no ignorem els que més pateixen. La major part d'ells estan a l'Àfrica, i això és el que em diuen en una carta que m'arriba d'Espanya: "No sé com podran celebrar el Nadal els qui viuen al Congo. És massa fort el sofriment, els fugitius sense res en absolut a les seves mans". I quantes històries semblants a l'Irak, a Palestina, aquí.

Però en l'esperança hi ha quelcom que no mor. En el pessebre hi ha una estrella, no miraculosa, sinó humana, que irradia llum a tothom qui vulgui caminar en recerca de la veritat, la justícia i la pau.

Annex III: POEMES DE NADAL

¿Quién ha entrado en el portal de Belén? (Gerardo Diego)

¿Quién ha entrado en el portal,
en el portal de Belén?
¿Quién ha entrado por la puerta?
¿Quién ha entrado, quién?

La noche, el frío, la escarcha
y la espada de una estrella.
Un varón –vara florida–
y una doncella.

¿Quién ha entrado en el portal
por el techo abierto y roto?
¿Quién ha entrado que así suena
celeste alboroto?

Una escala de oro y música,
sostenidos y bemoles
y ángeles con panderetas
dorremifasoles.

¿Quién ha entrado en el portal,
en el portal de Belén,
no por la puerta y el techo
ni el aire del aire, quién?

Flor sobre impacto capullo,
rocío sobre la flor.
Nadie sabe cómo vino
mi Niño, mi amor.

A la Virgen de Navidad (Pere Casaldàliga)

La olvidada campana de la estrella
toca la hora del Amor, y el viento
dispersa en las tinieblas el lamento
de los cautivos y la Paz lo sella.

Porque eres Madre, siendo aún Doncella,
y el río de tu leche es ya sustento;
porque duerme el Señor bajo tu aliento,
heno de tu campiña en la gamella:

En la Noche del Tiempo renacido,
incapaz de decir tu dulce nombre
la Palabra del Padre hecha vagido;

capullo de las fajas y del sueño,
tembloroso y mortal capullo de hombre
¡nuestro hermano mayor y el más pequeño!

Annex IV: AL·LOCUCIÓ SOBRE NADAL (BENET XVI)

Per comprendre millor el significat del Nadal del Senyor voldria fer una breu referència a l'origen d'aquesta solemnitat. De fet, l'Any Litúrgic de l'Església no es va desenvolupar inicialment partint del naixement de Crist, sinó de la fe en la resurrecció. Per això la festa més antiga de la cristiandat no és Nadal sinó Pasqua; la resurrecció de Crist funda la fe cristiana, és a la base de l'anunci de l'evangeli i fa néixer l'Església. Per tant ser cristià significa viure de manera pasqual, implicant-nos en el dinamisme originari pel Baptisme que porta a morir al pecat per a viure amb Déu (cf Rm 6,4).

El primer que va afirmar clarament que Jesús va néixer el 25 de desembre fou Hipòlit de Roma, en el seu comentari del Llibre del profeta Daniel, escrit cap el 204. Algun exegeta observa, a més a més, que aquest dia se celebrava la festa de la dedicació del Temple de Jerusalem, instituïda per Judes Macabeu el 164 abans de Crist. La coincidència de dates vindria llavors a significar que amb Jesús, revelat com a llum de Déu en la nit, es realitza veritablement la consagració del temple, l'Advent de Déu sobre la terra.

En la cristiandat, la festa de Nadal va assumir una forma definitiva en el segle IV, quan aquesta va prendre el lloc a la festa romana del "Sol invictus", el sol invencible. Es posà així en evidència que Crist es la victòria de la verdadera llum sobre les tenebres del mal i del pecat.

Això no obstant, la particular i intensa atmosfera espiritual que envolta el Nadal es va desenvolupar a l'Edat Mitjana, gràcies a sant Francesc d'Assís, que estava fortament enamorat de l'home Jesús, del Déu-amb-nosaltres. El seu primer biògraf, Tomàs de Celano, en la *Vita*

secunda narra que sant Francesc "per damunt de totes les altres solemnitats, celebrava amb inefable tendresa el Nadal de l'Infant Jesús, i anomenava festa de les festes el dia que Déu, fet un nen petit, havia mamat d'un pit humà" (*Fonti Francescane*, n. 199, p. 492). D'aquesta especial devoció al misteri de l'Encarnació, tingué origen la famosa celebració del Nadal a Greccio. Aquesta, probablement, li fou inspirada a sant Francesc per la seva peregrinació a Terra Santa i pel pessebre de Santa Maria la Major a Roma. Allò que animava el Pobret d'Assís era el desig d'experimentar de forma concreta, viva i actual la humil grandesa de l'esdeveniment del naixement del Nen Jesús i de comunicar la seva alegria a tothom.

En la primera biografia, Tomàs Celano parla de la nit de Betlem de Greccio d'una forma viva i commovedora, oferint una contribució decisiva en la difusió de la tradició nadalenca més bella, la del pessebre. La nit de Greccio, de fet, ha retornat a la cristiandat la intensitat i la bellesa de la festa del Nadal, i ha educat el Poble de Déu per a comprendre el seu missatge més autèntic, el seu color particular, i per a estimar i adorar la humilitat de Crist. Aquest especial apropament a la Nativitat ha ofert a la fe cristiana una nova dimensió. La Pasqua havia centrat l'atenció sobre el poder de Déu que venç la mort, inaugura una nova vida i ensenya a esperar el món que vindrà. Amb sant Francesc i el seu pessebre, es remarcaven l'amor inerme de Déu, la seva humilitat i la seva benignitat, que en l'Encarnació del Verb es manifesta als homes per ensenyar-los una nova forma de viure i d'estimar.

Celano narra que en aquesta nit de Nadal, a Francesc li va ser atorgada la gràcia d'una visió meravellosa. Va veure dormir en el pessebre un nen petit, que es va despertar del son precisament quan Francesc s'hi atansava. I afegeix: "Aquesta visió no era contrària als fets, puix que, per obra de la seva gràcia que actuava per mitjà del seu servent sant Francesc, el nen Jesús fou ressuscitat en el cor de molts, que l'havien oblidat, i es va marcar profundament en la seva amorosa memòria" (*Vita prima*, op. cit., n. 86, p. 307). Aquest quadre descriu amb molta precisió com la fe viva i l'amor de Francesc per la humanitat de Crist s'ha transmès a la festa cristiana del Nadal: descobrir que Déu es revela en els membres delicats del Nen Jesús. Gràcies a sant Francesc, el poble cristià ha pogut percebre que, al Nadal, Déu s'ha convertit veritablement en l'"Emmanuel", Déu-amb-nosaltres, del qual no ens separa cap barrera ni cap llunyania. En aquest nen, Déu s'ha fet tan proper a cadascun de nosaltres, que el podem tractar de tu i mantenir amb Ell una relació confiada de profund afecte, com ho fem amb un infantó.

En aquest Nen, de fet, es manifesta el Déu-Amor: Déu ve sense armes; sense la força, perquè no pretén conquerir, per dir-ho d'alguna manera, des de fora, sinó que vol més aviat ser acollit per l'home en llibertat; Déu es fa Nen inermes per vèncer la supèrbia, la violència, l'ànnsia de posseir de l'home. En Jesús, Déu va assumir aquesta condició pobra i desarmada per vèncer amb l'amor i conduir-nos a la nostra veritable identitat. No hem d'oblidar que el títol més gran de Jesucrist és precisament el de "Fill", Fill de Déu; la dignitat divina s'indica amb un terme que perllonga la referència a la humil condició del pessebre de Betlem, bo i corresponent de manera única a la seva divinitat, que és la divinitat del "Fill".

La seva condició de Nen ens indica també com podem trobar Déu i fruit de la seva presència. És a la llum del Nadal que podem comprendre les paraules de Jesús: "Si no us convertiu i us feu com a nens, no entrareu en el regne dels cels" (Mt 18,3). Qui no ha entès el misteri del Nadal no ha entès l'element decisiu de l'existència cristiana. Qui no acull Jesús amb cor de nen, no pot entrar en el regne dels cels; és això el que Francesc va voler recordar a la cristiandat del seu temps i de tots els temps fins avui. Preguem al Pare que concedeixi al nostre cor aquesta simplicitat que ens fa reconèixer en l'Infant el Senyor, tal com va fer-ho Francesc a Greccio. Llavors ens podria succeir també a nosaltres el que Tomàs de Celano –referint-se a l'experiència dels pastors en la Nit Santa (cf Lc 2,20)– narra a propòsit dels qui estigueren presents en l'esdeveniment de Greccio: "Cadascú va tornar a casa seva ple de joia" (*Vita prima*, op. cit., n. 86, p. 479).

índex

1. Partint de la vida	3
2. Reflexió	5
Tu ets una persona molt valuosa	5
<i>Exercici 1: El meu Nadal</i>	6
<i>Exercici 2: El naixement</i>	7
Els meus orígens: la meva família	8
<i>Exercici 3: La meva casa, la meva família</i>	10
Amics i persones conegudes	11
<i>Exercici 4: Cartes i regals dels amics</i>	13
La meva comunitat	14
<i>Exercici 5: La foto de la meva comunitat</i>	17
El meu entorn	18
<i>Exercici 6: Un passeig pels voltants</i>	19
3. Lectio divina en Temps de Nadal	20
4. Per aprofundir	25
Annex I: Meditació de Nadal (K. Rahner)	25
Annex II: Carta a l'infant Jesús (J. Sobrino)	27
Annex III: Poemes de Nadal	28
Annex IV: Al·locució sobre Nadal (Benet XVI)	29

La Farga en la Vida Quotidiana

Quid Prodest - 2011

www.lafraguacmf.org

missioners claretians